

nedostal. Dvě malé postavičky s uzlíky na rukou se kymácejí na obzoru k zoufání osiřelém.

Vojtěch se za nimi dlouho dívá a postavičky se nehýbají z místa, jsouce zasazený vedle silnice jako dva patníky.

Ráno tam byly ještě, s hlavami sehnutými nad nekonečnou poutí. Čas mýjel a často je polil dešť a sežehlo slunko, ale postavičky, věčně putující, nikdy nedošly na konec dlouhé silnice. Až jednoho dne se Vojtěch pustil za nimi a dohonil je. Trupy dvou starých vrb, zkroucené a šklebící se, trčely tam nad vyschlou tůní.

Vojtěch sáhl do útrob vykotlaného pařezu, ale dlaň, kterou vytáhl, byla smutná a prázdná.

DO MĚSTA

„Však on už ví, zpřímá za nosem!“ smál se otec, když se matka ještě starala, třetí-li František. Františkovi byl vzácný otcův smích a nebyl by jej pokazil za nic na světě; a proto se tvářil statečně a raději se ani neřval na matku, která ho vždycky zahabovala svou starostlivostí.

„Třicet čtyři - čtyřicet dva,“ říkal si cestou rozměry skleněných tabulek, které měl v městě koupit. Nejprve se šlo přes les a na cestách byly koleje, o kterých si František nikdy nedovedl představit, kdo je tam vyryl. Nikdy neviděl, aby jel lesem vůz. Loučka zůstala vzadu i Josef Vybíral, hrající si v kuličky u poslední chalupy, kdežto František měl před sebou vážný cíl.

Přišel na rozcestí a rozvažoval: napravo či nalevo? Doma říkali, aby šel pořád rovnou. Ale jak jít rovnou, když jsou tu dvě cesty, jedna zahýbá

vpravo a druhá vlevo, a žádná nejde rovnou? František udělá pár kroků po cestě vlevo, a vrátí se; pak jde po cestě vpravo, a vrátí se. Stojí a rozvažuje, a nebe je nad ním modré a hluboké jako oči lesních panen bez úsměvu. Jde tudy sedlák s rukama v kapsách a dívá se na Františka zkoumavě. František hned vykročí na jednu z cest a tváří se rozhodně, jako by věděl, kam jde. Stydí se za své rozpaky. Ale čím dál tím jde pomaleji. Což není-li to pravá cesta? Konečně potká starou ženu s uzlem trávy a zeptá se jí. Musí se ovšem vrátit, rudý jako krev.

Vyšel z lesa a octl se uprostřed polí. Obilí stojí vysoko po obou stranách pěšinky a nic se nehne. Všecko tkví v zlatém tichu, které voní sytostí jako požehnaný chléb. Ale modrá barva nebe a modré oči chrp mezi obilím vzbuzují ve Františkovi podivnou úzkost svou hlubokostí. Zato vlčí máky hoří červeně a jsou odhodlané jako vášně. František trne, jeho bosé nohy tlapkají příliš hlasitě v horkém prachu. Nahý chlap prý běhá mezi obilím a straší. František neví, čím by mu mohl ublížit, ale děsí se při každém hlasitějším šelestu.

Však obilí se pojednou rozevřelo a František užšel radniční věž města. Ulice mu zahlomozily

vstříc a František se musil držet zdi, aby ho to nevzalo s sebou. Vyřídív svou věc spěchal rychle odtud a neodpočinul si, dokud neucítil pod nohama chladně zelený drn. Položil opatrně sklo na mez a díval se, jak lezou brouci z porů země a šplhají po stéblech trávy. „Prohánějí se mezi travou jako lidé mezi stromy,“ pomyslíl si a zahleděl se s tesknoutou do bezedného nebe. Ale pak se utěšil, vzpomenuv si na domov. Jistě na něho už doma vzpomínají a maminka se už dívá na hodiny.

František vzal sklo a vykročil. Trochu ho bolely nohy, ale pak to přešlo. Spěchal, aby se mohl pochlubit, že byl sám v městě. Nepoví ovšem, jak se zmýlil na křížovatce. Neprozradí také nic o modré úzkosti, hluboko tkvící v tichu polí. Tomu by beztoho nikdo nevěřil.

František minul ves před lesem a pak už byl na cestách, které dobře znal, ač v lese vždycky padá na člověka jakýsi strach. Věděl však, že má domů na zavolání, a protože se styděl za svůj strach, šel schválně kolem Kaděrova lomu, před kterým doma vždycky varovali. Rákosí se nehybně zrcadlilo v temné prohlubni, na jejímž dně ležely lopaty a krompáče oněch lamačů, kteří přišli jednoho rána ke skále a našli ji zatopenu. Lamači už

dávno umřeli, a lidé si vypravují pověsti o hloubce zatopeného lomu, avšak přes to svítívá rokle za letních večerů těly koupajících se a ráno plove po hladině smutná potrhaná tráva.

František usedl nad lomem a díval se s bázní do zlověstné vody. Říkají, že je velmi čistá. Několik kroků od kraje prý není tuze hluboko, tam se mohou koupat i malé děti. Františkovi se stávalo, když uviděl vodu v kaluži, že pocítil žízeň. A teď byl tak zmučen posledním parnem, že jeho celé tělo žíznilo po vodě. Sešel dolů a začal si svlékat šaty. Užřel ve vodě svou nahou podobu. Měl pocit hrozně volnosti. Ale jak pokročil blíž, ucouvl před obrazem oblouhy, která se ve vodě zachmuřila jakousi pohromou. František se však nepoddal. Šel pomalounku dál, a když mu bylo vody nad kolena, sedl si do ní a bil kolem sebe rukama, že se hladina poplašila až k protějším břehu. František ztichl a naslouchal, jak voda pleská o drn. Nebyl mu příjemný ten zvuk, příliš se podobající živému hlasu, a proto začal znovu bít kolem sebe. Když ho to unavilo, umínil si, že vyzkoumá, jak daleko se může jít. Mihlo se mu sice: „Kdybých se tak utopil...“ zavrhl to však, neboť se mu prave videlně nevyplňovaly věci, kterými se zabýval v

svých představách. Udělal ještě dva kroky, a na jednou měl před očima zelenou mlhu. Okamžik ještě nevěřil, a pak zakřičel v nevýslovné hrůze. Nahoře však už nebylo nic slyšet.

Ode vsi běželi ke Kaděrovu lomu lidé a potom tam přitáhli hasičskou stříkačku. Františkovy šaty a dvě tabulky skla ležely vedle vody, která nic neprozrazovala. Myslili, že se jim podaří trochu vody vypumpovat, a střídali se při práci. Pumpoval silný kovář, a chvíli pumpoval i Františkovův otec, stolář se zástěrou postříkanou od žluté barvy. Na konec pumpovala i Františkova matka, ale muž ji brzo zahnal, protože si pořád utírala oči zástěrou. Leč vody neubývalo, i začali hledat dlouhým hákem. Stolář byl bled, ale nesmírně pozorný, kdežto jeho žena usedavě plakala, očekávajíc objevení synkovy mrtvoly.

Vytáhli ho za vlasy a položili na pošlapanou trávu. Stolář stál vzadu, matka však klečela u Františka a s novou bolestí, čím dál tím rozdíravější, se opět a opět ujišťovala, že je vskutku mrtev. I zatačila synkovi oči, v kterých utkvěla naplno modrá úzkost, tentokrát nezapíraná.